

ALLT JAG INTE MINNS

JONAS HASSEN KHEMIRI
ALLT JAG INTE MINNS

ROMAN
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Av Jonas Hassen Khemiri har tidigare utgivits:

Ett öga rött (2003)

Montecore – en unik tiger (2006)

Invasion! pjäser noveller texter (2008)

Så som du hade berättat det för mig (ungefär)

om vi hade lärt känna varandra innan du dog (2010)

Jag ringer mina bröder (2012)

www.albertbonniersforlag.se

www.khemiri.se

ISBN 978-91-0-015104-1

© Jonas Hassen Khemiri 2015

TRYCK CPI Books GmbH, Tyskland 2015

Oh na na what's my name?

Rihanna

DEL I FM

HUSET

BOENDET

KORRESPONDENS

BERLIN

DEL II LAIDE

VARDAGSRUMMET

KÖKET

BALKONGEN

DEL III EM

JAGET (1)

JAGET (2)

DEL I

FM

HUSET

Grannen sticker upp huvudet bakom häcken och frågar vem jag är och vad jag gör här.

*

Välkommen. Sätt dig ned. Slappna av. Jag lovar, du behöver inte vara rädd. Ett tryck på larmknappen och dom är här på trettio sekunder.

*

Grannen ber om ursäkt, han förklarar att efter allt som har hänt är det bara naturligt att dom har blivit lite misstänksamma mot folk som dom inte känner igen.

*

Jag hade också en tydlig bild av hur det skulle vara här. Jo men du vet, mera som på film. Tjocka stålgaller, äckliga toaletter i ena hörnet, våningssängar och ångande duschar

där man måste akta sig för att tappa tvålen. Jag tänkte att jag skulle behöva gå runt med ett rakblad i munnen tjugofyra sju för att vara redo. Men du ser ju själv. Det liknar mera ett vandrarhem. Folk här är softa. Toaletterna är rena. Det finns till och med en verkstad där man kan göra trägrejer. Jag hade tur som hamnade här.

*

Grannen bjuder in mig på fika, vi gör sällskap uppför grusbacken, han stänger dörren till arbetsrummet och sätter på kaffebryggaren i köket. Tragiskt, säger han och skakar på huvudet. Det är så otroligt tragiskt, det som hände.

*

Två månader och tre dagar kvar. Men det är lugnt. Jag tänker inte så mycket på det. Jag trivs ganska bra. Okej. Det är lång tid. Men samtidigt slipper jag oroa mig för hur jag ska betala hyran. Vad vill du veta? Ska jag börja med hur jag lärde känna Samuel? Vill du höra den långa eller korta versionen? Välj själv. Jag har all tid i världen.

*

Grannen ställer fram små vita koppar, lägger upp Ballerina-kex på ett fat. Vilka andra har du pratat med? frågar han. Det går så mycket rykten här i kvarteret. Vissa säger att

Samuel var deprimerad och hade planerat det länge. Andra säger att det bara var en olycka. Vissa skyller allt på den där tjejen som han var tillsammans med, vad var det hon hette? Laida? Saida? Just det, Laide. Andra påstår att det var Samuels storvuxna kompis fel, han som sitter i fängelse, han som gjorde vad som helst för pengar.

*

Första gången vi träffades var i februari tjugohundranio. Jag var på en runda med Hamza. Han hade fått tips om att en viss person var på en privatfest i Liljeholmen. Vi åkte dit, ringde på, tjejen som öppnade hann inte stänga dörren för Hamza satte foten i glipan och körde sitt snack om att vi kände någon som kände någon och att vi var här för att fira hennes nya lägenhet. Till slut släpptes vi in i värmen.

*

Grannen häller upp kaffe i kopparna, sträcker fram kakfatet och säger att han inte kände Samuel särskilt väl. Hans mormor däremot, henne kände jag. Har man bott grannar i över tjugo år så lär man känna varandra, det är oundvikligt. Vi brukade hälsa när vi möttes nere vid brevlådorna. Vi frågade varandra hur det stod till, vi kommenterade vädret. En gång hade vi ett längre samtal om fördelarna och nackdelarna med att installera bergvärme. Hon var

en fin kvinna. Ärlig och rak, envis och viljestark. Det är verkligen synd att det slutade som det gjorde.

*

Jag följde med Hamza in i den lyxiga lägenheten. Vi gick från rum till rum, vi nickade mot folk som tittade ned i parketten istället för att hälsa. Jag undrade vad vi gjorde här för människorna på festen såg inte ut som folk som skulle ha business med Hamza. Killarna hade kavajer och tjejerna inneskor, kylskåpet hade digital display och isgörfunktion. Jag tänkte att det här skulle gå snabbt, Hamza behövde bara hitta rätt person, göra det som behövde göras och jag skulle stå bredvid för att signalera att det inte var läge att diskutera.

*

Grannen tar en klunk kaffe och vänder ansiktet mot taket för att svälja. Sista gången som jag såg Samuel? Det var när han var här för att hämta bilen. Jag minns det som om det var igår. Det var en torsdagsmorgon, det hade regnat på natten men nu var det uppehåll. Jag satt här och lyssnade på radio när jag såg någon smyga runt nere vid brevlådorna. Jag reste mig och gick fram till fönstret för att få bättre uppsikt.

*

I vardagsrummet var det musik. Folk dansade artigt som skyltdockor. Dom hade leenden som legogubbar. Men mitt ibland dom fanns Samuel. Och min första tanke var att han hade en epilepsiattack. Han liksom vibrerade i takt till den lågvolymade musiken. Sen gick han ned på knä och hoppstudsade som en gitarrspelare. Sen skakade han skallen i sidled som om han lekte kyrkklocka. Det var två timmar kvar till midnatt och Samuel dansade som om det var världens sista slash bästa låt.

*

Grannen reser sig och ställer sig vid fönstret. Här stod jag. Precis här. Klockan var tjugo i nio. Jag spanade ned mot brevlådorna. Jag hade telefonen i handen. Om det var någon som jag inte kände igen hade jag ett särskilt nummer som jag skulle ringa. Men snart såg jag att det var Samuel. Han kom uppför backen med lokaltidningen och några reklamblad i ena handen. Han hade kavaj och skjorta på sig under den oknäppta rocken. Han gick långsamt med ansiktet mot marken.

*

Hamza gick vidare. Jag följde efter. Vi hittade rätt person, vi hade ett kort samtal, sedlar bytte ägare, allt gick snabbt och smidigt. När vi var klara ville Hamza släcka törsten. Vi gick mot köket. Hamza hällde upp två drinkar till sig

och en till mig. Han svepte första glaset och rös som en seriefigur. Sen stod vi tysta. Ingen pratade med oss. Vi sa inget till någon. Ibland tittade hon som hade festen in i köket för att kolla så vi inte snodde något.

*

Grannen sträcker ut ett krokigt pekfinger. Ser du den där björken? Där stannade han till. Han tittade upp mot dom sönderbrända trädkronorna och det eldskadade huset. Jag minns att jag tänkte att han såg blekare ut än vanligt. Han tog upp ena handen och slog sig lätt på kinden, som om han ville väcka sig, eller kanske trösta sig.

*

Efter några minuter kom Samuel och en tjej med fjunmustasch ut i köket. Samuel hade svettingar på t-shirten, tjejen var klädd i en röd filt utan hål för armarna. Hon snackade kvällsplaner, det var en klubb på Reisen och en DJ hade skrivit upp dom på Grodan och sen hade någon som kallades "Kåt-Karro" fest i Midsommarkransen. Samuel nickade och fyllde på sitt glas. Jag tänkte att han var ungefär lika muskulös som en pilbåge. Hamza gick på toaletten. Jag stod kvar. Det här var ett bra läge att säga något. Här kunde man sträcka fram handen och presentera sig på det där sättet som folk gör när dom träffas på fester. Hur är läget? kunde jag säga. Vad händer? Hur känner ni

hon som har festen? Vem är DJ:n som spelar på Reisen? Vilken är Kåt-Karros exakta adress? Men jag sa inget. Jag bara stod där och tänkte att jag borde säga något. För där och då var jag inte lika van vid att höra min röst som jag är nu.

*

Grannen sätter sig igen och häller upp mer kaffe. Sen gick det väl en kvart. När Samuel kom ut från huset bar han på en plastkasse som var så full att det såg ut som om handtagen skulle gå av. Han stoppade in plastpåsen i baksätet och skulle precis sätta sig bakom ratten när han fick syn på mig. Han höjde handen och vinkade.

*

Samuels kompis gick ut och rökte. Samuel började öppna och stänga kökslådor.

– Du vet inte var det finns knivar? frågade han mig.

Jag pekade mot knivstället.

– Tack.

Samuel tog en vattenmelon från fruktfatet, delade den mitt itu och frågade om jag ville ha en bit. Jag nickade. Sen gick han en runda i köket och delade ut vattenmelonbitar till alla som ville ha.

– Seg fest, sa han när han kom tillbaka.

Jag nickade.

– Ska ni vidare sen?

Jag ryckte på axlarna.

– Vill du testa en cool grej? Här – kör ned handen här.

Samuel höll fram den halverade vattenmelon. Jag undrade om han var helt frisk.

– Jo jag lovar, gör det.

– Varför? sa jag.

– Du kommer minnas det.

Och utan att riktigt veta varför sträckte jag ut ena handen och stoppade ned den i melonen.

– Hur känns det? Skumt va? Härligt? Nu är det min tur.

Det kändes inget speciellt. Vått. Och frasigt. Jag drog upp handen ur vattenmelon och Samuel körde ned sin. Dom andra i köket tittade på oss som om vi hade pissat i vasken. Men Samuel bara log och frågade om inte dom också ville testa.

– Ni kommer ångra er, sa han när dom skakade på sina huvuden.

*

Grannen suckar. Han stod där. Bredvid sin mormors Opel. Med handen höjd i en hälsning. Och jag var nära att vinka tillbaka. Men sen såg jag den sotfyllda trädgården, resterna av det som hade varit hans mormors vind, dom svarta brännmärkena på mitt garagetak. Jag mindes hur illa det hade kunnat gå om vinden hade legat åt ett annat håll. Jag tittade bort. Men det var svårare än väntat. Jag var nästan

tvungen att göra såhär för att handen inte skulle vinka av sig själv (trycker ned högerhanden med den vänstra). Vissa saker sitter så djupt att dom är omöjliga att stoppa. Man har gjort dom ett helt liv och då bara sitter dom där. Det är som med sexualiteten.

*

Samuel torkade sin hand och presenterade sig. Jag visste inte vilket namn jag skulle välja för när jag var ute på rundor med Hamza så jag aldrig mitt riktiga namn. En gång kallade jag mig "Örjan". En annan gång presenterade jag mig som "Travolta". När vi gled in på en privatfest i Jakobsberg på jakt efter två tvillingsystrar som hade lånat pengar för att rädda sin frisörsalong kallade jag mig för "Holabandola". Jag kunde säga vad som helst för när man ser ut på ett visst sätt är det ingen som vågar påstå att ens namn inte är ens namn. Men när Samuel presenterade sig svarade jag med mitt riktiga namn. Jag gjorde mig redo på följdfrågorna. "Vad sa du? Vamdad? Vanbab? Van Damme? Jaha Vandad. Var kommer det namnet ifrån? Vad betyder det? Var kommer dina föräldrar ifrån? Kom dom hit som politiska flyktingar? Är du född här? Är du hel eller halv? Känner du dig svensk? Hur svensk känner du dig? Äter du fläsk? Förresten känner du dig svensk? Kan ni åka tillbaka? Har du rest tillbaka? Hur känns det att resa tillbaka? Är det kanske så att du känner dig utländsk när du är här och svensk när du är där?" När folk märkte

att jag inte ville prata ursprung försökte dom fråga om träning, om jag gillade proteindrycker eller vad jag tyckte om MMA.

*

Grannen skjuter ifrån sig kaffekoppen och harklar sig. Sådär i efterhand tycker jag att jag lika gärna kunde ha vinkat tillbaka. Vad hade det gjort för skillnad? Kanske ingen alls. Samuels dag hade börjat på ett lite trevligare sätt. Han hade varit på lite bättre humör när han svängde ut i trafiken. Men jag kunde ju inte veta att det här var sista gången vi sågs.

*

Samuel var annorlunda. Samuel försökte inte prata ursprung eller träning. Samuel sa bara:

– Vandad? Som shahen som krigade mot Djingis khan? Tungt.

Sen la han tio minuter på att snacka om mongoler. Han sa att noll komma fem procent av jordens manliga befolkning delar DNA med Djingis khan bara för att han hade sex med slash våldtog så många tjejer. Han sa att Djingis khans rike var världshistoriens största och att mongolerna dödade typ fyrtio miljoner människor. Han berättade att mongolerna straffade snåla byherrar genom att hålla ned nysmält, glödgat guld i deras kroppsöppningar tills krop-

pen friterades. Jag fattade inte varför den här spinkiga personen pratade med mig om mongoler och jag fattade inte heller varför jag lyssnade. Men det var något i sättet som vi snackade med varandra som var annorlunda. Vi nämnde aldrig jobb, adresser eller bakgrunder. Vi pratade bara om mongolernas vapen, deras stridsteknik, deras lojalitet, deras hästar. Eller. Mest var det Samuel som pratade och jag som lyssnade. Men när hon som hade festen kom in i köket och såg oss stå där i värsta djupa samtalet så var det som om hennes sätt att se på mig byttes ut. Jag tyckte om hennes blick.

– Hur vet du allt det här? frågade jag och tänkte att han kanske jobbade som historielärare.

– Jag vet inte, sa Samuel och log. Jag tror det kommer från något datorspel. Jag har ett jävligt skumt minne. Vissa grejer bara fastnar.

– Fast det mesta bara försvinner, sa hans rödfiltklädda kompis som kom tillbaka från balkongen i ett moln av rök.

*

Grannen borstar av några smulor från vaxduken och säger att han minsann inte är som vissa andra i kvarteret. Jag har inga fördomar mot människor från andra länder. Jag har aldrig förstått poängen med att olika kulturer ska isolera sig från varandra. Jag älskar att resa. Ända sen jag gick i pension har jag tillbringat vinterhalvåret utomlands. Indisk mat är jättegod. Det finns en kille som jobbar i fiskdisken

på Konsum som är från Eritrea och han är jättetrevlig. Jag hade inga problem alls med att det började flytta in nytt folk i Samuels mormors hus. Det rörde mig inte i ryggen att vissa av kvinnorna hade slöjor. Däremot tyckte jag inte om att dom grillade på altanen och slängde sina soppåsar i min soptunna. Men det hade ju inte med deras bakgrund att göra.

*

När Hamza kom tillbaka förändrades stämningen i köket. Folk höll sina glas närmare sina kroppar.

– Redo? frågade jag.

– Knullar bögar i skogen? sa han.

– Varför knullar bögar i skogen? frågade Samuel.

– Äh det är ett fucking ordspråk, sa Hamza. Läs en bok så slipper du skina med din okunskap.

Hamza och jag drog, jag märkte vilket humör han var på, han hade något i kroppen, det skulle bli en lång kväll. Jag hade rätt, innan kvällen var slut hade det hänt vissa grejer, jag kan inte gå in på exakt vad, men jag backade honom, jag svek inte, jag hade sagt att jag skulle vara med honom hela vägen och jag var det, jag hade hans rygg, lojal som en mongol. Men på vägen hem lovade jag mig själv att trappa ned och försöka hitta ett nytt sätt att betala hyran.

*

Grannen tar i hand och önskar mig lycka till med att försöka rekonstruera Samuels sista dag. Om jag ska ge dig något råd så är det att hålla det enkelt. Bara berätta vad som hände – rakt upp och ned. Jag har läst utdrag ur dina andra böcker och där kändes det som om du gjorde det onödigt svårt för dig.